

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzetta, 18 - tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L 1.750

Letna naročnina L 3.500

Letna inozemstvo L 4.500

Poštno čekovni račun: številka 24/12410

Leto XXV. - Štev. 35 (1267)

Gorica - četrtek, 6. septembra 1973 - Trst

Posamezna številka L 80

Nekaj sodobnega farizejstva

V ARABSKEM SVETU

V zadnji številki našega lista smo brali o suši, ki je prizadela številne dežele južno od Sahare. Brali smo tudi o pomoči, ki jo nudijo številne dobrodelne organizacije po svetu. Lepo in prav.

Iste dni smo brali v časopisih, da so se arabske države Libija, Saudska Arabija, Kuwait in še nekatere druge obvezale, da bodo krile vse stroške, ki jih ima Egipt zaradi oboroževanja in vojnega stanja z Izraelom. Tako bo Egipt dobil 30 milijonov dolarjev, v našem denarju bi bilo to 18 milijard lir.

Ob tej vesti sem se vprašal: Države Senegal, Visoki Volta, Mavretanija in druge, ki jih je prizadela suša, so po verjetno muslimanske dežele. Kaj so njihovi sovražniki v arabskih deželah naredili zanje v tem težkem trenutku njih obstoja?

Menda prav nič. Vsaj brati ni bilo nikjer, da bi arabske države poslane kako pomoč tem deželam, ki jih tare suša. Pa so arabske države prepelne denarja, da ne vedo, kam z njim. Nafta jim prinaša vsako leto toliko tuje valute, da so napolnili že vse švicarske banke. In vendar imajo voditelji teh držav denar za Egipt in druge, ki vodijo vojno z Izraelom, nimajo pa niti dolarja za mohamedanska ljudstva, ki umirajo zaradi lakote in žeje.

Ce bi le delček denarja, ki jim leži v svetovnih bankah, dali za svoje sovražnike v Afriki, bi rešili vse njih življenjske probleme. Toda je že tako, države imajo denar za ubijanje, nimajo ga pa za pomoči potrebnih.

NA DANSKEM

Pretekli teden je ljubljanska televizija oddajala v rubriki Četrtekovi razgledi reportažo o otroški koloniji v Poreču. Gre za kolonijo, v kateri so skupaj živeli otroci iz Avstrije, Češkoslovaške, Danske in Slovenije. Slovensko pedagoginjo so vprašali, kakšne uspehe je zaznala pri slovenskih otrocih, saj obstajajo take kolonije že več let. Odgovorila je, da so se največ naučili od danskih otrok, ki da so najbolj sproščeni.

Ta izjava je padla prav v času, ko svet začuden prisostvuje neverjetnemu izbruhu take danske »sproščenosti«. Gre za film, ki ga neki danski filmski režiser hoče posneti o Kristusu; naslov filma je: Kristus in njegovo ljubimkanje. Iz poročil je razvidno, da gre za čisto pornografski film o Kristusu. Za ta film je danski minister za kulturo nakazal 60 milijonov lir podpore.

Namera danskega režiserja Jensa Thorsona in postopanje danskega ministra za kulturo je povsod zbudilo veliko ogorčenje. V imenu katoliške Cerkve je spreговорil v nedeljo 26. avgusta sam sv. oče Pavel VI. v običajnem opoldanskem nagovoru.

Sv. oče je namero danskega režiserja in postopanje danskega ministra obsodil z največjo ostrijo. Obenem je izrazil obžalovanje, da se kaj takega lahko godi v današnjem civiliziranem svetu. Generalni ravnatelj francoske kinematografije André Astoux je odrekel dovoljenje, da bi ta film posneli na francoskih tleh, kot je danski režiser hotel.

Tudi v danski vladi niso vsi soglasni z ravnanjem ministra za kulturo. Minister za verske zadeve ga. Dorte Bennedsen je namreč svojega kolega Nielsa Matthiasena odločno pogrjal. Toda ta se ni vdal. Ko je zvedel za papeževo obsodbo filma in za obžalovanje zaradi postopanja danskega ministra za kulturo, ki je dal podporo takšnemu filmu, je reagiral z zelo nekulturno izjavo.

Najprej je rekel, da gre pri obdolženem filmu za »izrazito kulturno dejanje« in da ne smemo kratiti »svobode izražanja«. Nato se je zagnal proti katoliški Cerkvi, češ da ne gre jemati zares njeno prizadetost, saj gre za Cerkev, ki je bila reakcionarna in zatiralska skozi stoletja.

Nespametne in neprimerne izjave danskega ministra so izzvale proteste najprej

na Danskem samem. Protestantški škof Thorkild Graesholt je izjavil: »Ministrove besede značijo grdo diskriminacijo na račun druge vere. Rešili smo se predsodkov na račun črncev in židov, nismo se pa še rešili predsodkov na račun katoličanov.« Danski liberalni poslanec Henning Andersen je pa zahteval, naj vlada uradno obsodi izjave svojega ministra za kulturo.

»Sproščena« Danska je z nameranim filmom in s postopanjem ministra za kulturo izpričala, da je res »sproščena« vsega človeškega dostojanstva, kaj šele krščanskega spoštovanja do učlovečenega Sinu božjega. Če nosijo Danci tako sproščenost po svetu, se nimamo Slovenci od njih kaj učiti.

V SLOVENIJI

V omenjeni oddaji ljubljanske televizije je bila tudi reportaža, namenjena Fin-ski; reportažo je pripravil časnikar Bergant. V glavnem je bila posvečena odnosom med finsko večino in švedsko manjšino. Oddaja je bila zelo vzpodbudna, saj je prikazala, kako so na Finskem na res pravičen način rešili odnose med obema narodnostima. Toda švedska zastopnica je tudi poudarila, da imajo Švedci na Finskem eno samo politično stranko; v njej so združeni skoro vsi, tako levičarji kot desničarji, čeprav obstaja finska komunistična partija in socialistična stranka.

Ali se je ljubljanska televizija, ki je oddajala to uspešno reportažo, kaj vprašala, če so tudi njenemu vodstvu vsi zamejski rojaki le ena narodna skupnost? In je Zveza komunistov Slovenije postala pozorna na to švedsko dejstvo na Finskem?

V Ljubljani bodo verjetno odgovorili, da švedska manjšina na Finskem lahko nastopa povezana v enotni politični stranki, podobno kot Nemci na Južnem Tirolskem. Toda njim ne gre za zmago svetovne revolucije, Slovenci v zamejstvu pa se morajo žrtvovati za tako revolucijo. Zato naj izginejo v tujih strankah, posebno pa še v komunistični. Saj ko ne bo več Slovencev v Italiji in Avstriji, bo za Zvezo komunistov Slovenije en problem manj. Ali ni tako?

* * *

Navedena dejstva pričajo, da farizejski rod še ni izumrl.

MIKLAVŽ BOŽIČ

Pravi smisel liturgične obnove

Koncil si je nadel nalogo, da poglobi versko življenje med kristjani. Da ta cilj doseže, smatra koncil za dolžnost, da skrbi za obnovitev in gojitev cerkvene liturgije.

Sveta maša je najodličnejši del liturgije, saj je obnavljanje Gospodove daritve na križu; v njej se dopolnjuje delo našega odrešenja. Pri sv. maši nas hoče Kristus vključiti v svojo žrtev in molitev. Prav v tem pa vidi koncil ves pomen liturgične obnove: da namreč mi vse naše življenje spremenimo v žrtev, katero združimo s Kristusovo žrtvijo.

Teolog Hans Urs Balthasar piše: »Vsak preobrat v življenju Cerkve je bil vedno povezan z neko preobnovo in čim globlja je bila ta obnova, tem bolj je bila težka in doživeta, sicer bi vse ostalo le pri govoričenju. Koliko smo torej pripravljani žrtvovati za obnovo? In to ne le z malenkostnimi prizadevanji, temveč z resničnimi in težkimi žrtvami.«

To globoko resnico bi lahko izrazili še z drugimi besedami: če hočemo izvajati liturgično obnovo le z zunanjimi liturgičnimi spremembami, kot so uvedba živega in razumljivega jezika, maševanje na oltarju proti ljudstvu, z novimi besedili in pesmimi in se s tem zadovoljiti, potem o pravi liturgični obnovi vobče ne moremo govoriti. Če pa smo pripravljani, da se sami spremenimo in spremenimo tudi vse svoje vsakdanje življenje v žrtev, povezano s Kristusom, potem smo razumeli, kaj hoče koncil z liturgično obnovo.

Nova preizkušnja za Italijo

Azijska kolera spada med tiste kužne bolezni, ki so svoj čas predstavljale bič za človeštvo. Kjer se je kolera pojavila, je prišlo do množičnih obolenj, smrti in izumrtja celih naselij.

Danes je kolera omejena na nekatera azijska področja, v katerih ima domovinsko pravico. Od tam jo včasih pomorščaki in turisti prinesejo tudi v Evropo, kjer jo pa hitro blokirajo, saj je zdravstvena pomoč takojšnja, ne manjka pa tudi zdravil, ki kolero uspešno zatrejo.

V Italiji so bili zadnji primeri kolere ob koncu prve svetovne vojne. Zato je tem bolj presenetila vest, da se je v drugi polovici avgusta kolera nenadoma pojavila najprej na Napolitanskem, nato pa še v Apuliji. Do ponedeljka 3. septembra je že terjala 14 smrtnih žrtev, na stotine pa je okuženecv, ki se sedaj zdravijo v bolnišnicah.

IZBRUH BOLEZNI

Nekaj dni po »ferragostu« so v okolici Neaplja prvi ljudje zboleli za kolero, ne da bi zdravstvene oblasti to takoj opazile. Šele ko sta v Torre del Greco v bližini Neaplja umrli dve osebi za kole-

ro, je resnica prišla na dan. Prve okuženecv so pripeljali v bolnišnico Cotugno v Neaplju šele 27. avgusta, celih deset dni po pojavu kolere. To je bila res preveč dolga doba čakanja in ni čuda, da je bilo število obolelih že kar visoko, ko so kolero odkrili.

Po časopisih sedaj teče polemika, kdo je ta položaj zakrivil. Ministrstvo za zdravstvo v Rimu trdi, da ni bilo pravočasno obveščeno; občinske oblasti v Neaplju pa pravijo, da v Rimu prvih vesti o izbruhu kolere niso vzeli zares.

Naj bo tako ali drugače, drži eno: spet je prišla do izraza tista tipična lahkomišelnost, ki je značilna za jug države in ki se skuša vedno izmotati iz zapletenih položajev na lahek način, češ, bo že šlo kako.

Pa to pot ni šlo »že kako«. V Neaplju se je znova pokazalo, da zdravstvene oblasti na tak pojav, kot je izbruh kolere, niso bile pripravljene. Ni bilo ne dovolj cepiva ne inštrumentov za cepljenje. Neapeljski župan si je pomagal s prekupčevalci, da je prišel v kratkem času do potrebnih zalog. Položaj se je sedaj že normaliziral in prebivalci mesta ter okolice so že vsi cepljeni.

Slabše je v Apuliji, zlasti v njenem glavnem mestu Bariju. Tam se je bolezen prav te dni še posebej razmahnila in se zdi, da je še niso mogli omejiti, kar seveda povzroča hudo paniko med prebivalstvom.

VZROK EPIDEMIJE

Ministrstvo za zdravstvo je v ponedeljek objavilo, da je kolero povzročilo uživanje školjk v surovem stanju, ki so jih pripeljali trgovci s tunizijske obale v Severni Afriki, kjer je eno stalnih žarišč kolere. Seveda gre pri tem za nov pojav brezvestnosti, saj so školjke trgovci uvažali brez kontrole pristojnih oblasti in dostikrat kljub njih prepovedi. A v Italiji je pač nekaj vsakdanjega, da gre tisto, kar je prepovedano, še posebno v promet.

Vsekakor bo imela Italija od izbruha kolere veliko gospodarsko škodo, trpel pa bo tudi njen ugled v inozemstvu, kajti ni ravno priporočljivo dejstvo, da pride v neki evropski državi do tako silnega izbruha kolere kot se je to zgodilo na italijanskem Jugu.

K sreči gre turistična sezona h

kraju. Koliko škodo bi utrpelo italijansko gospodarstvo, če bi se bila kolera pojavila na začetku turistične sezone, npr. v maju kot se je lani to zgodilo ob izbruhu koz v Jugoslaviji.

Odjek v inozemstvu je bil do slej na splošno izredno zadržan in umirjen. Večina držav upa, da bo izbruh kolere ostal omejen le na dosedaj okuženo področje, zato niso še podzele posebnih varnostnih ukrepov. Države, ki zahtevajo na splošno potrdilo o cepljenju zoper kolero, so do sedaj Alžirija, Somalija, Romunija, Madžarska in Jordanija, medtem ko zahtevajo Malta, Grčija, Španija in Jugoslavija potrdilo o cepljenju le od tistih, ki so doma ali so se mudili v od kolere ogroženih področjih.

BO PRIŠLA KOLERA TUDI V NAŠE KRAJE?

Marsikdo se sprašuje, ali je možno, da bo prišla kolera tudi v našo deželo, saj sta v bližini dve veliki pristanišči kot Trst in Benetke. Teoretično ta možnost sicer obstaja, a zdravstveni krogi so mnenja, da je položaj higiene v naših krajih bistveno drugačen kot na italijanskem Jugu. Vsak posamičen primer kolere bi se dal takoj blokirati in hitro ozdraviti.

Kakšni pa so pojavi, ki napovedo pojav kolere v človeku?

Kolero povzroča repkast bacil, ki se po zdravniku Robertu Kochu, kateri ga je odkril, imenuje Kochov bacil. Človek ga prenaša s svojim blatom, v katerem je bacil navzoč. Ni važno, ali je tisti, ki ga prenaša, že okužen ali še zdrav. Kdor pač pride z bacilom v stik, je v nevarnosti, da se okuži od kolere. Bacil se razvije v času od nekaj ur do petih dni. Bolezen je tu in ostane edino še pot zdravljenja.

Poglaviti znaki boleznijo so: nenadno bruhanje, neprestana driska, odsotnost zavijanja v trebušni votlini (torej nasprotno od tega, kar mnogi mislijo), blato dobi barvo riževe vode, zunanja toplota telesa pade celo na 33°, v drobovju pa se dvigne na 39°, bolnik izgubi kljub neprestanemu pitju silno množino vode in soli, jezik postane suh, koža suha in nagubana, nos postane koničast, uči so vdrti, v mečah se pojavljajo pogostni krči in večkrat pride do nenadne izgube zavesti.

Proti kolero se je treba boriti zlasti s čistočo: sadje in zelenjavo je treba pred uporabo oprati, roke si pogosto umiti in se izogibati uživanja školjk v surovem stanju.

Kdor za kolero zboli, ga je treba takoj osamiti, kajti kolera je zelo nalezljiva bolezen; pametno se je tudi dati cepiti, če je prišlo do pojavov kolere v bližini. Cas zorenja boleznijo je do petih dni, zato izdajo zdravstvene oblasti potrdilo o uspešnem cepljenju šele po tem roku.

Bistvo zdravljenja je v dovajanju vode in soli bolniku ali skozi usta ali v žile. Potrebni so dnevno 15 litrov vode. Kasneje pridejo na vrsto razni protistrupi.

Vsekakor v naših krajih ne obstajajo razlogi za kak preplah. Vidimo pa, da je človek še vedno izpostavljen raznim okužbam in da ni zato brez pomena prošnja v litanijah vseh svetnikov: »Kuge, lakote in vojske, reši nas, o Gospod!«

Rešilni avto z bolničarji pred bolnišnico Cotugno v Neaplju, kjer se zdravijo od kolere okuženi bolniki. Zal ni šlo brez smrtnih žrtev.

Osnovne resnice za naše življenje

Vse razodete božje resnice so važne, nobene ne smemo prezirati ali je zavreči, kajti o njih velja, kar je rekel Jezus: Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.

Vendar so za naše krščansko življenje nekatere resnice važnejše, druge pa manj važne. Tako ravnata tudi evangelij in bogoslužje. Nekatere resnice so tako močno prisotne v evangeliju, da jih srečavamo skoro na vsaki strani.

BOŽJE KRALJESTVO

V tem oziru prednjači resnica o božjem kraljestvu. Skoro ni Jezusovega govora, da bi ga ne omenjal. Svoje javno delovanje je začel tako, da je hodil okrog po Palestini in oznanjal božje kraljestvo, prvi evangelij. Ko je umiral na križu, je rekel desnemu razbojniku: »Še danes boš z menoj v raj« (v božjem kraljestvu).

Tako velik poudarek daje Kristus božjemu kraljestvu, ker je ta resnica osrednja resnica vsega božjega razodetja in ker se vse ostale resnice stekajo vanjo ali jo dopolnjujejo.

Podobno je v liturgiji. Tudi tu je povsod navzoča resnica o božjem kraljestvu, od krsta, ko se kristjan vključuje v božje kraljestvo, prek euharistične daritve, ki je predvsem daritev vsega božjega ljudstva nebeskemu Očetu, do pogreba in molitev za rajne, ki tvorijo z nami eno samo božje kraljestvo. Povsod v liturgiji se javlja misel o naši povezanosti s Kristusom v neko skrivnostno skupnost in nevidno občestvo z njim.

DUHOVNI KRUH

Poleg te osrednje resnice so še druge, ki se nanjo nanašajo in jo dopolnjujejo. Med temi je resnica o duhovnem kruhu, ki ga je Kristus pripravil za božje ljudstvo nove zaveze. Božje razodetje posveča tej resnici veliko pozornost.

Predvsem je Bog že v stari zavezi nakazal, da želi pripraviti svojemu ljudstvu poseben kruh, ko je z mano čudežno nahranil Izraelce v puščavi. »Vaši očetje so jedli mano v puščavi in so umrli... Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo je od tega kruha, bo živel vekoma...« je rekel Jezus Judom v Kafarnamu.

V tem svojem govoru v shodnici v Kafarnamu je Kristus razložil, kakšen kruh hoče pripraviti svojemu ljudstvu, kaj bo hrana novega izvoljenega božjega ljudstva: Ne mana, temveč on sam, njegovo meso in njegova kri. »Kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta... Zakaj moje meso je res jed in moja kri je res pijača.«

V Kafarnamu ni razložil, kako bo to uresničil. Pokazal je to pozneje pri zadnji večerji, ko je rekel: »Vzemite in jejte, to je moje telo... Vzemite in pijte, to je moja kri...«

Uživanje te hrane je Kristus postavil kot pogoj za živo občestvo z njimi: »Ako ne boste jedli mesa sina človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.«

Zato smemo zaključiti: za življenje in rast božjega kraljestva na zemlji sta na voljo dva studenca: eden je oznanjevanje božje besede in vera v Kristusa; drugi je obhajanje euharistične daritve in prejemanje sv. obhajila.

Kdor bi hotel enega teh studencev posušiti, bi ne mogel več živeti polnega življenja milosti sredi božjega kraljestva.

Najprej je potrebno oznanjevanje evangelija. Kristus je ukazal apostolom: »Pojdite in učite vse narode. Krščujte jih... Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan...« Zaradi tega poudarja apostol Pavel, da je potrebno najprej oznanjevanje, kajti vse je na poslušanje. Vera je začetek nadnaravnega življenja in združenja s Kristusom. »Pravični živi iz vere.« (sveti Pavel.)

Toda vera ni dovolj; vera je začetek, Euharistija je nadaljevanje in dopolnilo življenja po veri. O tem priča apostolska Cerkev. Ta je namreč pojmovala krst in s tem vero v Kristusa kot zakrament, ki vključuje v skupnost božjega ljudstva. To božje ljudstvo se pa zbira ob lomljenju kruha, ko obhaja spomin na zadnjo večerjo.

Tedaj niso mogli pojmovati kristjana, ki bi samo veroval in bi se ne shajal skupaj z drugimi k euharistični daritvi in bi tudi sam ne prejemal Euharistije. Kristjanov, kot jih imamo danes, ki trdijo, da so verni, a ne hodijo k maši in se ne obhajajo, takih kristjanov v prvi Cerkvi ni bilo, ali jih vsaj niso šteli med kristjane.

Tako je ostalo v Cerkvi dolga stoletja.

O tem pričajo menihi in puščavniki vzhodnih Cerkva. Ko smo bili nekateri v Sveti deželi, smo vsaj od daleč videli star grški pravoslavni samostan sredi judovske puščave v dolini El Keil. V njem še vedno živi nekaj menihov, ki se drže prastarih običajev. Blizu njih samostana so nam pravili, da živi tudi neki puščavnik, čisto sam zase v svoji celici. Ti menihi in puščavnik gredo vsako nedeljo v 15 km oddaljeni Jeruzalem, da tam prisostvujejo slovanski liturgiji, to je maši, in se obhajajo, kajti med njimi ni duhovnikov.

NASA POVEZAVA S KRISTUSOM

Razlog za to je zelo preprost: biti kristjan pomeni biti povezan s Kristusom. Ta povezanost pa ni samo v veri v Kristusa, temveč je nekaj dosti globlje in skrivnostnejšega, je milost, po kateri se imenujemo in smo otroci božji (sv. Pavel).

O tej milosti uči tridentinski koncil, da je nekaj skrivnostnega, kar pride v dušo s krstom in v duši ostane. Je neko novo življenje, ki pride v nas po Jezusu Kristusu.

Vse, kar je živega, se pa mora hraniti, sicer umre. Tako je tudi s tem nadnaravnim življenjem v kristjanu: če ga ne hranimo, bo umrlo. To se pravi, da samo poslušanje božje besede in molitve nista dovolj močni sredstva, da bi mogel kristjan po krstu trajno živeti v milosti božji in brez velikih grehov. Potrebuje še posebne hrane, ki naj mu daje moč za krščansko življenje.

To hrano je nakazal Bog v stari zavezi, ko je preskrbel preroku Eliju čudežni kruh, da je mogel v moči tega kruha prehoditi težko pot iz Samarije na goro Horeb. To hrano je Jezus napovedal v Kafarnamu, ko je dejal, da bo »on dal kruh za večno življenje...« Pri zadnji večerji je ta kruh in to pijačo dal vsem na razpolago.

Iz te katoliške razlage o milosti in sv. Euharistiji nujno sledi potreba, da se ob nedeljah shajamo k euharistični daritvi in da se tudi pogosto obhajamo. Kdor drugače misli in uči, ni več katoličan, temveč se pridružuje Martinu Lutru in protestantom.

Bogato glasbeno poletje ob jezeru

Stresa, konec avgusta

Letošnja dvanajsta izdaja mednarodnega festivala »Settimane musicali di Stresa« se je odvijala v že običajnem razkošnem okviru prijetnega turističnega mesteca ob širni jezerski obali Lago Maggiore. Prireditelji so v program glasbenih večerov zelo dozirano uvrstili vse možne kombinacije koncertnega umeštvovanja. Simfonično-vokalna dela, komorne skladbe za posamezne instrumente (klavir, violina, čelo) in prave komorne zasedbe (trio, kvartet), mali baročni orkestri, orgle, orgelski trio — vse to je bilo letos na sporedu pestrega muzikalnega repertoarja v Stresi.

Za odprtje glasbenih tednov so tudi letos nastopili že stari znanci, orkester »Deutsche Solistenvereinigung« ter zbor »Sv. Cecilije« iz Frankfurta ter »Bach« iz Freiburga. Pod vodstvom dirigenta Theodorja Egela so izvajali Mendelssohnov oratorij »Elija«, ki je želel veliko uspeha. S tem so organizatorji hoteli ohraniti tradicijo, da je prvi koncert glasbenih tednov vedno posvečen velikim delom vokalno-instrumentalnega značaja iz zakladnice religiozne glasbe.

Koncert, ki sem se ga udeležil, pa je spadal že v zvrst redko izvajane glasbe. Tu gre ne samo za neobičajno skladbo, ampak tudi za — morda še bolj — neobičajno izvedbo. Skupina »Ensemble Wolfgang von Karajan« je izvajala znamenito študijsko delo J. S. Bacha »Die Kunst der Fuge« (Umetnost fuge) v priredbi za tri male orgle. Pri tem mislim na orgle-pozitiv, tj. na moderno izdelavo starih baročnih malih orgel brez pedala z enim igralnikom in manjšim številom registrov.

J. S. Bach je itak znan kot eden izmed največjih mojstrov instrumentalne polifonske glasbe vseh časov. Njegova dela so v glavnem vsa prežeta s polifonsko tehniko. Zlasti so pomembne in neprekosljive njegove fuge, tako za orgle kot za čembalo pa tudi druga polifonska dela za razne instrumente in zbor. V skladbi »Umetnost fuge«, ki jo je Bach zložil leta 1749 in je ostala nedokončana, pa lahko zasledimo nekaj elementov, ki so za druga dela mojstra iz Eisenacha nenavadna. »Umetnost fuge« pravzaprav ni specifično napisana za kak instrument, ampak ima predvsem teoretsko veljavo. Šele kasneje so jo razni glasbeniki priredili za posamezne instrumente, kot recimo čembalo, orgle, orkester itd. Tudi v tisk je šla šele pozneje, in za to je poskrbel tudi eden izmed njegovih sinov, skladatelj Karl Philip Emanuel Bach.

Glavna značilnost celotnega Bachovega dela je v tem, da sestoji v bistvu iz ene same teme v d-molu, ki se nato v devetnajstih ločenih skladbah ponavlja. V vsem pa skladatelj sledi pravilom strogega kontrapunkta in obravnava omenjeno temo na vse mogoče načine, ki mu jih kontrapunktična tehnika dovoljuje. Zanimivo je še, da sam Bach ni dal posameznim skladbam drugega naslova kot »Contrapunctus« z zaporedno številko. Eden izmed zadnjih delov, ki je že trojna fuga (s tremi temami) vnaša še nekaj novega, namreč glasbeno temo na tone B-A-C-H (kar kaže tudi na osebno skladateljevo... domiselno invencijo), ki pa je le nakazana. Vsekakor pa so vse te posamezne skladbe iz dela »Umetnost fuge« zelo enotne in

polne ne le tehnične dovršenosti, ampak tudi globoke duhovnosti in včasih pravega liričnega navdih. Zato so same na sebi tudi prava glasbena mojstrovina, ki zdaleka prerasča morda prvotni Bachov teoretski namen.

Kot že rečeno, je delo izvedel orgelski trio »Ensemble Wolfgang von Karajan«. Ustanovil ga je Wolfgang von Karajan, brat slavnega dirigenta Herberta von Karajana, sestavljata ga pa še njegova žena Hedy von Karajan ter Hans Andreea. Vsi trije so z veliko logičnostjo in preciznostjo ob enem pa tudi finim umetniškim občutkom enovito in res skladno podali to Bachovo monumentalno polifonsko delo. Se posebej je bilo pri tem možno občudovati zlitost posameznih orgelskih glasov, ki so zlasti s svojimi diferenciranimi barvami vili celotnemu podajanju izredno tekočo lastnost in nikakor niso dali občutka, da se poslušalec znajde pravzaprav pred delom, ki ni pisano za instrumentalno izvajanje. Nabito polna dvorana Kongresne palače je izvajalce nagradila z burnimi aplavzi.

Na glasbenih tednih v Stresi bo še nastopilo več zanimivih in znanih ansamblov in solistov, kot so npr. komorni orkester iz Stuttgarta, »I Solisti veneti«, organist Fernando Germani, pianist Nikita Magaloff in drugi.

Andrej Bratuž

Kaj nam pomenijo bazoviške žrtve danes?

V tem času, ko se vsakdo gre velikega antifašista (kdo morda tudi iz občutka krivde, da ni bil to takrat, ko je bilo potrebno!), je prav, da se ob obletnici tistega daljnjega 6. septembra 1930, ki je vsem starejšim v živem spominu, mlajšim pa nenehno opomin na prestano gorje, za trenutek zamislimo na žrtve, ki so pordečile kraško zemljo na bazoviški planoti in na vse, ki so morali za njimi v irpljenje in smrt.

Vsakrat, ko gremo na kraj ustrelitve Bidovca, Miloša, Valenčiča in Marušiča, nas zajame prava bolečina: spremljamo obsojence na smrt iz Koroneja na kraško planoto, prislutnemu njihovim zadnjim besedam, ki so jih premikale ustnice, slovenski pesmi, s katero so se poslavljali mirno in pogumno od sveta in ljudi, poslavljali najprej od zverinske diktature, zaradi katere so morali na morišče namesto da bi se vrnili na kmetijo, v tavarno ali v šolo.

Ko premišljamo njih zadnje trenutke, se nam v prsih kopiči silna bol, ki nato bruhne v gnev proti vsem diktaturam, proti krivolokom vseh časov in vseh barv, ki s tako lahkoto, krivičnostjo, morilsko strastjo jemljejo človeku najdražje, kar ima in kar mu je samo enkrat dano: življenje!

Fašizem je po sledi krivoloknih diktatur jemal življenja s posebno strastjo, mi Slovenci, ki smo ječali pod njegovo peto, pa smo mu bili še posebno v napoto. Zato so morali padati in umirati naši zavedni Slovenci na vseh koncih in krajih, ne samo zato, ker so bili pristni antifašisti, antifašisti od prve ure, demokratični antifašisti, ampak predvsem zato, ker so bili Slovenci.

To se danes prerado pozablja, zato je treba prav to zgodovinsko resnico znova in znova pribijati. Ne pozabimo, posebej mladi ne, ki nas današnji čas bega in preradi pozabljam, da je veliko diktatur žal še danes na našem planetu, da so bazoviške žrtve poslednjič kriknile v slovenskem jeziku in samo v slovenskem jeziku.

Zgodovina je že danes izluščila nekatera dejstva, ki jih ne bo mogla nobena sedanja fratelanca izbrisati: bazoviški fanje in drugi za njimi so padli za svoj narod, za svoj jezik, za svoje slovensko ljudstvo, za njegovo boljše narodno in socialno življenje. Kdor hoče to danes zbrisati, dela proti slovenstvu. Kdor danes govori, da so oni padli za fratelanca pri nas, žali spomin padlih in žali narodni ponos živih, ki v našem zamejstvu še delajo in verujejo v narod, v svoj slovenski jezik in njegov obstoj na tej zemlji, na katero nas je postavila zgodovina.

Ko danes nekateri v svojih govorih, žal

vse bolj pogosto v italijanščini, govoričijo o vsem drugem (Vietnamu, Španiji, Grčiji, Češkoslovaški, Madžarski, o uporih ruskih intelektualcev itd.), delajo veliko krivico vsem našim padlim, saj so ti padli za ideale svojega naroda, svojega jezika, svoje zemlje. Vsi ti namerno pozabljajo, da živimo tu že stoletja zato, ker ljubimo svoj jezik. Če bi namreč v naši zgodovini ljubili predvsem fratelanca, bi bili že zdavnaj mrtvi.

Če pogledamo statistike, bomo videli, da nam je internacionalna komunistična fratelanca vzela toliko sinov, da se moramo v to resno zamisliti, če hočemo še obstati kot pripadniki slovenskega občestva. Zato je že skoro skrajni čas, da se začnemo zavedati, da nas bo samo enotnost med nami in ne razbitost ter razkropljenost po raznih italijanskih strankah rešila.

Če bomo mi enotni in ostali zvesti slovenstvu po velikem zgledu naših junakov, bomo še živeli tu ob Jadranskem morju, kjer živimo že stoletja. Če se bomo ravnali po propagandi drugih, bomo počasi izginjali v rekah asimilacije in fratelanca.

Mislimo na to, ko obhajamo obletnico mučeniške smrti velikih Slovencev kot so bili Bidovec, Marušič, Miloš, Valenčič. Morda zato, ker so bili tako veliki Slovenci, nimajo še danes označenega kačipota do njih spomenika, nimajo še nobene ulice, ki bi bila po njih imenovana. Nasoda, ki pač doleti vse velike Slovence. Vse upanje pa je, da se bodo tudi ti časi spremenili, tako kot so se že marsikdaj v zgodovini in to v resnično dobro našega naroda.

Tržaški študent

Draga kontrola rojstev

V Indiji so pred desetimi leti pričeli z obvezno kontrolo rojstev, da bi na ta način zavirali nagli porast prebivalstva. Za to »družinsko načrtovanje« so vsako leto porabili nad sto milijonov dolarjev, pravega uspeha pa ni bilo. Zato je predsednica vlade Indira Gandhi sedaj napovedala, da v bodoče ne bodo več trošili državnega denarja v ta namen. Uporabili ga bodo raje za gospodarsko obnovo. Na ta način nameravajo dvigniti kakovost zemljišče ter znižati število brezposelnih.

Porast Cerkve v Keniji

V vzhodno-afriški državi Kenija zelo hitro raste število kristjanov; letno je 300 tisoč krstov. Kot razlog za ta nagli porast navajajo svobodo verskega delovanja, ker je predsednik države kristjan in se Cerkev resno trudi za svojo afrikanizacijo.

Novi voditelj Grčije

je moral umakniti v tujino.

Papadopolos pravi o sebi, da je predvsem antikomunist, kar ga pa ne ovira, da ne bi sodeloval s Sovjetsko zvezo in Mao-vo Kitajsko. Uspelo mu je navezati diplomatske stike z Albanijo, kar se ni posrečilo nobeni prejšnji vladi.

V kritiki zahodnih demokracij je Papadopolos precej oster, češ da so preveč liberalne in si s tem izpodkopavajo lastne temelje. Njegova ideologija sloni na tradicionalnem pravoslavlju, ki naj bi postalo »ideološko bojevito«, vojaška disciplina pa naj bi se prekalila v krščanskem duhu. Grki naj bi postali moralno zdravi, pa ob enem imeli polne želodec.

Zato je kot Mao na Kitajskem rdečo knjižico tudi on izdal svojo »belo knjižico«, kjer je obelodanil svoje misli kot »Varujte se lakomnosti po materialnih dobrinah! Bodite misijonarji zakonitosti in morale! Znebite se črva samoljublja« in podobno.

Nikdar ne pozabi povedati, da je »sin siromakov« in da so takšni tudi njegovi vojaški kolegi, ki so leta 1967 izvedli državni udar. Zato se je kot »sin siromakov« po udaru najprej spomnil grških kmetov: črtal jim je vse dolgove, teh pa je bilo za milijardo dolarjev. S spretno politiko je kljub sovražno razpoloženi zahodni Evropi pritegnil v Grčijo milijone dolarjev tujega kapitala in našel delo za lastne ljudi.

Sedaj, ko je Papadopolos postal voditelj Grčije, je dosegel vrh svoje življenjske poti. Ljudem je dal kruha, red, precejšnje blagostanje. A odvzel jim je politično svobodo. To ga bo prej ali slej osamilo. Njegova opora je vojska. Očistil jo je po svoji zamisli in pregnal iz nje dve petini čast-

niškega osebja. Toda nikjer ni rečeno, da bo ostala vojska vedno z njim. Po udaru je prišel na oblast, z udarom bo morda nekega dne z oblasti tudi odstranjen.

In v tem je prednost demokracije: ni se ti bati, da te bo nekdo zrušil. Volivci pokažejo, koga si želijo in koga odklanjajo. In tako je najbolj prav za vse.

Delavski duhovniki v Španiji

V Španiji deluje trenutno 500 delavskih duhovnikov. Samo v velemestih Madrid in Barcelona jih je 150. Vlada gleda nanje s kritičnim očesom, ker da preveč poudarjajo socialne dolžnosti države do delavskega stanu.

Gobavci v Osrednji Afriki

Število gobavcev v Osrednji Afriki zdaj leta neprestano upada. Še leta 1966 jih je bilo 180.000, ob koncu leta 1971 pa samo še 126.000.

Sv. pismo za Kubo

Ko se je lani kubanski diktator Castro mudil v Čilu, je ondotni kardinal Henriquez Silva izposloval od Castra, da je dovolil pošiljko 15.000 izvodov sv. pisma, ki naj bi ga poslali iz inozemstva na Kubo na privatne naslove. Sedaj je, kot poročajo, ta pošiljka srečno prispela v roke zainteresiranih vernikov.

Katoliški tisk v Avstriji

V Avstriji izhaja 405 katoliških listov, revij in drugih izdaj. Tednikov je 45, verskih škofijskih listov pa 11 (9 nemških, po eden slovenski [Nedelja] in hrvaški). Dnevno izhaja le časopis »Kathpress« na Dunaju.

Vloga in usoda Krščanske skupine

PRED IZBIRO

Kaj naj bi bili slovenski krščanski socialisti storili med vojno: 1. ostali križem rok? šli v OF? šli k domobrancem?

Tako vprašuje Krščanski socialist v Novem listu 23. avgusta 1973.

ZELJA PO OBLASTI

Hkrati z levimi Sokoli in s kulturniki so šli v OF, ki jo je kmalu po okupaciji, v aprilu 1941, zasnovala komunistična partija, tudi krščanski socialisti ter se nazivali Krščanska skupina. Predstavljala sta jih osemindvajsetletni tiskarski uslužbenec Tone Fajfar kot zastopnik delavske linije (Jugoslovanske strokovne zveze) in prof. Edvard Kocbek, urednik Dejanja, predstavnik izobražencev.

Vse te štiri skupine so se zedinile v dveh točkah: absoluten naslon na Sovjetsko zvezo (torej ne na vse zaveznike) in medsebojna lojalnost, ki naj bi jih po osvoboditvi pripeljala na oblast.

S takšno notranjo sestavo, ki je na prvi pogled zrcalila vse tri slovenske ideološke tabore, se je OF razglasila za edino vodnico osvobodilnega gibanja, se vrgla na propagando, razvila organizacijo (zlasti obveščevalno službo), privzela sodno oblast in izdala odlok o zaščiti naroda, ki je za skoraj vsako stranpot določal smrtno kazen.

Začelo se je obdobje, ko je nasprotnike OF »zadevala krogla narodne pravice«, »partizanska krogla«, ko so »plačani denuncianti... padali po ljubljanskih ulicah« za opomin, ko so mnogi »popadali pod krogli VOS«, »plačali s smrtjo«, bili »justificirani«, »ustreljeni« in jih je vobče doletela »pravična narodna kazen«.

Vsi so bili ožigosani kot izdajalci: tudi organizatorji drugačne borbe za osvoboditev; tudi tisti, ki so OF spregledali in iz nje stopili; tudi ugledni ljudje in znani poštenjaki, takozvana sredina (npr. A. Gosar, J. Solar), ki niso marali v OF, ker ji niso zaupali.

HIPNOTIZIRANI

Vodilni duh Partije in OF je bil Boris Kidrič. Kar neverjetno je, kako silno je znal krščanske socialiste hipnotizirati in kolikšen je bil njihov občutek manjvrednosti ob Partiji! Ta je bila v vzgoji svojih aktivistov temeljita in neutrudna.

Občutljivejši krščanski socialisti so želeli imeti v OF svojo lastno politično organizacijo, kot jo je imela ona. To pa je Partija morala preprečiti, saj bi bilo sicer ogroženo njeno prvenstvo in vodstvo.

No, Fajfar je že jeseni 1942 dotle v Jugoslovansko strokovno zvezo (JSZ) včlanjeno delavstvo pripeljal v skupni sindikat: v Delavsko enotnost, ki ji je bila glava Kom. partija Slovenije (KPS).

»DOLOMITSKA IZJAVA«

Po tem zgledu je v začetku leta 1943 — seveda na pobudo in pritisk Partije — prišlo do usodne »dolomitske izjave«. Tri osnovne ideološke skupine (komunisti, levi liberalci in kristjani) so sklenile:

1. naslonitev OF izključno na Sovjetsko zvezo (ki jo je vodil veliki Stalin);
2. Krščanska skupina se odreka steherni posebni organizaciji lastnih aktivistov;
3. za enotno vzgojo vseh aktivistov bo skrbel Partija.

Za komuniste so to izjavo podpisali E. Kardelj, B. Kidrič in Fr. Leskošek; za Sokole Jože Rus in Fr. Lubej; za krščanske socialiste E. Kocbek, T. Fajfar in Ma-

rijan Breclj (ki je bil nekaj mesecev zatem, v maju 1943, že član KPS).

Ker je bila pot nazaj zaprta zaradi krvi, prelite v Ljubljani in na podeželju (presenetljivo mnogo je bilo duhovnikov), so morali tiste krvi sokrivi krščanski socialisti, jahajoč zmaja revolucije, kar naprej. Vendar so mnogi nižji, razočarani nad vodstvom, tedaj dezertirali (najvidnejši je bil Janez Marn-Crtomir) in se z vsem ognjem obrnili proti OF.

DUHOVŠČINA OHRANJA TREZNO GLAVO

Ze v začetku je bila Krščanska skupina zamišljena kot prevodnik za prehajanje katoličanov k avantgardni Partiji. Samo ta je npr. smela izdajati lastno glasilo Ljudsko pravico; vsi ostali listi so bili glasila OF.

Pri tem razvoju v levo in proč od cerkvene hierarhije ter vzvišeno gluhi za njena svarila so si vodili krščanski socialisti na vso moč prizadevali pridobiti za OF slovensko duhovščino, pač zaradi njenega vpliva na ljudstvo.

Toda njih ustno in pismeno snubljenje, prigovarjanje, priporočanje, neutrudno prepričevanje, pojasnjevanje, »odpiranje pogleda v sodobne probleme«, »odpiranje vrat resnice«, »odpiranje oči«, strašenje, vrtne redkih somišljenikov, naj bi vplivali na »svoje kolege«, grožnje — vse to je rodilo skrajno pičle sadove.

Brez pridržka in javno so se za OF odločili samo trije duhovniki: Metod Mikuz, Jože Lampret in menda župnik Škerlj s Primorskega. Ali se ob tem dejstvu Kocbek, Fajfar in Mikuz niso zdržili? Jih ni obšel dvom nad lastno potjo?

PARTIJA V BOGATEM LOVISCU

Medtem je Partija krepila svoj ugled in moč. SKOJ je odprl vrata krščanski socialistični mladini (pa ne da bi se želele pokristjaniti!) in KPS je odprla vrata krščanskim socialistom, ki bi sprejeli leninizem in boljševiško disciplino. Vedela je pač, da bi mnogi radi stopili v Najsvečejše! Nič se ni smelo goditi brez njene vednosti. Vselej je bil na sestankih in tečajih, ki jih je prirejela Krščanska skupina, kak partijski prvak.

V februarju 1944 je bil za krščanske socialiste tečaj iz marksizma-leninizma, na katerem so predavali sami vrhovi: Kidrič (trikrat), Kardelj, Moša Pijade, B. Zihelj, Lidija Sentjura in Vida Tomšič. Tečajnikom se je odprla »veličastna zgradba leninizma z vso logičnostjo in pravilnostjo«.

Letos že petindvajsetič se bo vršil v nedeljo 9. septembra na OPCINAH tradicionalni

marijanski shod

Posvečen bo v smislu napovedanega svetega leta dvema glavnima smernicama, ki jih je priporočil sv. oče: notranji prenovi ter spravi z Bogom in brati.

- Ob 15,30 bo darovanje okrog oltarja ter petje Marijinih pesmi v openski cerkvi.
- Ob 16,00 se začne premikati procesija iz cerkve. Sveta maša na prostem za cerkvijo, nagovor in nato sklep slovesnosti v cerkvi ob molitvi in petju.

Vsi duhovni sobratje in vsi rojaki z Goriškega in Tržaškega ste na to marijansko slavje prisrčno vabljeni. Prav posebno pa je želeli, da bi kar največ vernikov med sv. mašo pristopilo k sv. obhajilu.

jo«. Po tej poti je seveda Krščanska skupina počasi izhlapevala v korist Partije.

EPILOG

Ne smemo se torej čuditi, da je bivša JSZ pod Fajfarjevimi vodstvom »skoraj brez izjeme v celoti izpolnila svojo dolžnost do osvobodilnega boja« in da so iz nje »izšli tudi najboljši mladi partijski kadri«. Eden od njih je bil sam Tone Fajfar, ki je stopil v Partijo 1946 in je dvajset let kasneje, 1966, izdal 573 strani debelo knjigo spominov in partizanskega dnevnika ODLOČITEV. (Vse, kar je v našem članku v narekovanju, so citati iz nje.)

Toda če so Fajfar in njemu sorodni vedeli, kaj hočejo, in so bili realisti, zavoljo česar jih je zgodovinski razvoj — strnitev vse oblasti v rokah Partije — nagradil, pa je bil njihov tovariš Kocbek izrazit meditator.

Ko so drugi, izšolani in daljnovidni, delali politiko in narodu počasi spletali trnov krono ali — kakor poreče kdo drug — z odločnimi zamahi gradili cesto, po kateri se popelje v srečno prihodnost, je Kocbek pisal svoj literarno edinstveni dnevnik in se odzival pesniškimi navdihom. Zato ga je isti nečustveni zgodovinski razvoj odrinil kot odsluženo orodje v osamljenosti in mu odvzel vsako besedo v političnem življenju.

Na ta način je Krščanska skupina, ki je v letih 1941-1945 odigrala svojo tragično zgodovinsko vlogo, izhlapevala v slepi ulici. Nekateri njeni privrženci so se po vojni zatekli v politično neizvivalno kulturno delo ali pa čez mejo v svobodnejši svet, med njimi tudi »Krščanski socialist«, ki se tako rad oglašal v Novem listu.

DEMOKRAT

Izredna izdaja vatikanske pošte

Letos 25. septembra bo uprava vatikanske pošte izdala posebne znamke od 20, 90, 150 in 220 lir, ki bodo posvečene tisočletnici ustanovitve praške škofije. Na znamkah bosta podobi škofa sv. Vojteha in kralja sv. Venceslava, grb praške škofije in zvonik stolnice sv. Vida.

Dežela misijonarjev

Ta naslov brez dvoma zasluži Irska. V katoliških misijonih širom po svetu deluje 5954 irskih misijonarjev. Za majhno deželo kot je Irska — velika je kot Avstrija, prebivalcev pa ima komaj 2,8 milijona — je to zelo veliko število.

Študijski dnevi v Dragi so potrdili pravilno pot prirediteljev

Tudi letošnji študijski dnevi v Dragi 1. in 2. septembra so bili tako po udeležbi kakor po tematici tako zelo sodobni in zanimivi, da so pritegnili zelo veliko udeležencev. Vse kaže, da je Društvo slovenskih izobražencev izbralo pravilno smer, ko jih je sestavljalo.

V soboto popoldne je bil slovenski začetek zborovanja. Poseben pečat so dali temu začetku »Fantje izpod Grmade« s svojim nastopom in pa udeležba nekaterih vidnih predstavnikov.

Prof. Jože Peterlin je najprej začel te dneve in poudaril, da se že osem let zapovrstjo zbiramo v Dragi ob meji, v miru in v zbranosti, da razmišljamo o naših slovenskih problemih ob spoštovanju mnenja vsakogar. Pozdravil je vse, ki so prišli od daleč in blizu; posebej je pozdravil predstavnika dežele in pokrajine ter deželnega poslanca dr. Draga Štoko, škofovega vikarja dr. Lojzeta Škerla in zastopnike tržaške in goriške občine, dr. Rafka Dolharja ter dr. Bratruža in dr. Paulina.

G. Franich, ki je zastopal deželnega predsednika dr. Comellija in g. Colonija, odbornika za finance in za narodno manjšino, je v njunem imenu in v svojem zborovanju pozdravil in mu želel kar najlepši uspeh. Nato je govoril pokrajinski predsednik dr. Zanetti o različnih pobudah, ki jih ima pokrajina, kar zadeva manjšine. Pokazal je veliko razumevanje za manjšino in voljo, da se rešijo mnogi manjšinski problemi.

Pevski zbor »Fantje izpod Grmade« je nato zapel pod vodstvom Ivota Kralja venček narodnih in umetnih pesmi, nazadnje Vrabčev Zdravljico, ki je posebej navdušila.

Po kratkem odmoru se je začelo zborovanje, ki je bilo že prvi dan zelo dobro obiskano, v nedeljo popoldne pa je doseglo višek. O zborovanju samem bomo poročali prihodnjic.

Kaj fara je in kaj ni

Fara ali župnija ni nikar urad, ki kristjane s krstom vpisuje v nekaj civilni imenik vernikov.

Fara tudi ni nekaka zavarovalnica pred življenjskimi preizkušnjami ali peklom, čeprav nekateri nabirajo odpustke ali naročajo maše ali stavlajo v oporoko denarna volila prav zato, da bi jim bilo dobro na tem in na onem svetu brez ozira na to, kakšno je njih življenje.

Fara tudi ni nobeno dobrodelfno društvo, ki naj pomaga v socialni ali gospodarski stiski, čeprav nalaga evangelijsko dolžnost, da si ljudje medsebojno pomagamo.

Fara je vse nekaj drugega: je odgovor vernikov nekega področja ali neke skup-

nosti na božje vabilo, da se bodo zbirali okrog oltarja, se udeleževali sv. daritve, prejeli sv. zakramente, poslušali in posredovali božjo besedo drugim ter si izkazovali bratsko ljubezen.

V farnem okviru prihaja do različnih nalog; za nekatere je treba posebno duhovsko posvečenje, za druge pa zadostuje splošno duhovstvo vernikov. Samo duhovniki lahko opravljajo sv. daritev in so voditelji farne skupnosti. Vsi verniki z duhovniki vred pa naj si prizadevajo, da bodo ne od tega sveta, pa vendar med tem svetom vsak na svoj način prispevali k obnovi življenja in gradili boljše bodočnost.

V soboto 8. septembra bo v Repnici pri Zgoniku

VEČERNI PRAZNIK

■ ob 19.30 nagradni tek Zgonik-Repnici;

■ Ob 20. uri na pristno kraškem dvorišču družine Cober: sv. maša (govornik komenski dekan g. Krapež). Pel bo zbor z Opčin in domači pevski zbor. Po sv. maši izvajanje narodnih pesmi in nastop narodno-zabavnega ansambla Igo Radovič iz Nabržine.

VABLJENI!

Papeška univerza Gregoriana uspešno deluje

V preteklem šolskem letu je študiralo na tej papeški univerzi v Rimu 1.292 slušateljev iz raznih evropskih držav (samo iz Italije 639), 94 iz Azije (Indija in Vietnam), 64 iz Afrike, 225 iz ZDA, 84 iz Mehike, 34 iz Kanade, 114 iz Južne Amerike ter 22 iz Avstralije. Pouk je obiskovalo tudi 272 žensk (202 iz Italije, 29 iz Spanije in 16 iz ZDA).

Katoliška Cerkev v Južni Koreji

Po zadnjih podatkih šteje Južna Koreja 32 milijonov prebivalcev. Katoličanov je med njimi 803.000. Na krst se pripravlja 25.000 katehumenov. Upravno je Južna Koreja razdeljena na 13 škofij. Deset škofij vodijo domači škofje. Duhovnikov je 909, med njimi kar 571 domačih. Domačih redovnic je 2.200. Cerkev v Južni Koreji je zelo delavna zlasti v šolstvu in na socialnem področju. Skrbi za številne bolnišnice in zavetišča.

Katoličani so v Kanadi največja verska skupnost

Iz zadnjega ljudskega štetja je razvidno, da so katoličani najmočnejša verska skupnost v Kanadi. Kanada šteje 21.500.000 prebivalcev, od katerih se jih je skoraj deset milijonov, t. j. 46 odstotkov izjavilo, da so katoličani. Število kanadskih katoličanov se je v zadnjih desetih letih povečalo za milijon 600.000 novih vernikov. Za katoličani je v Kanadi najmočnejša Zdržena protestantska Cerkev, ki ima 3.600.000 članov. Tretja po številu je pa anglikanska Cerkev z 2.500.000 verniki.

dance k molitvi. Vsaj v večjih mestih je tako.

Iz Marijine bazilike je pa bilo slišati samo bitje ure in nobenega zvonjenja, čeprav je bila nedelja. Menda zaradi muslimanov ne smejo zvoniti.

NA GORI TABOR

Zjutraj smo zaradi tolike muzike vstali bolj slabo spočiti. Naš prvi obisk je ta dan veljal gori Tabor. Še prej pa smo v Nazaretu obiskali pravoslavne cerkev, v kateri je Marijin studenec, to je tisti studenec, ki je še iz Jezusovih časov in je bil takrat edini vodnjak v Nazaretu; gotovo je pri njem tudi Marija zajemala vode in mali Jezus z njo. V cerkvi je bila ravno maša in krst, zato se nismo mogli dolgo ustaviti.

Po poti na goro Tabor smo za hip postali še v Naimu, kjer je Jezus obudil mladeniča. Naim je še danes le majhna vasica kot je bil tudi v Jezusovih časih; prebivalci so pa vsi muslimani.

(Se nadaljuje)

A. H. S.

(2)

Poromali smo v Sveto deželo

V manjši kapeli za glavnim oltarjem smo tu ob 5. uri zvečer imeli prvo skupno mašo, pri kateri so somaševali vsi naši duhovniki.

Tu smo tudi z veseljem ugotovili, da smo pevsko dovolj uglašena skupina in da razpolagamo z zadostnim številom glasov; čutilo se je le pomanjkanje tenorjev. Petje je pri romanjih v Palestino, kot jih pojmujemo mi Slovenci, zelo važen del. Kajti na vseh svetih krajih pojemo pesmi, ki so uglašene na dogodek, ki se je tam zgodil. Seveda velja to še posebej za petje med mašo.

Ker imamo Slovenci nabožnih pesmi, ki govorijo o svetopisemskih dogodkih, na pretek, ni bilo težko med našim romanjem poiskati takih, ki so primerne za Nazaret, ki je Marijino mesto, za Betlehem, ki je mesto Jezusovega rojstva, in zlasti še za Jeruzalem, kjer so prišle na

vrsto vse lepe postne in velikonočne pesmi.

Zdi se, da skupine romarjev drugih narodov ne morejo tako doživljati svetih krajev, ker nimajo takih pesmi kot jih imamo mi. Prav zaradi tega bo Slovenec doživel obisk svetih krajev v vsej polnosti, če bo šel s skupino svojih rojakov.

NAZARET

Pod večer smo zapustili Karmel in se usmerili proti Nazaretu. Pokrajina ni bila več tako zelena, ker je Nazaret sredi hribov, kakih 600 m nad morskovo višino. Le oijke in trta uspevajo na teh pobočjih.

Pot v Nazaret je bila vesela, saj smo se bližali Marijinemu mestu. Nazaret je namreč poln spominov na Marijo Devico in ga zato po pravici imenujemo Marijino mesto bolj kot katero koli drugo na svetu. Tu se Marija ni samo prikazala kot npr. v Lurdu, tukaj je Marija živela večji del svojega življenja, tukaj se je zlasti zgodil največji čudež, ki je učlovečenje Sinu božjemu. Umljivo zato, da smo na poti v avtobusu zapeli predvsem tisto: Je angel Gospodov... in V sveto mesto naza-

reško... in še druge. Te naše pesmi niso nikjer bolj na mestu kot ravno tu v Nazaretu.

Pod noč smo dospeli v Nazaret in se nastanili v romarski hiši Casa nova, ki je tik Marijine bazilike. V hospicu istega imena smo potem bivali tudi v Jeruzalemu ter kosili v Betlehemu. V teh treh najbolj znanih svetih krajih imajo namreč franciskani posebne hospice ali romarske hiše, ki jim pravijo Casa nova. Največja je v Jeruzalemu, nekoliko manjši sta v Nazaretu in v Betlehemu.

Ti hospici so bili zgrajeni ob koncu preteklega stoletja z namenom, da sprejemajo jeruzalemske romarje. Hiše vodijo franciskani s pomočjo sester in arabskega osebja. V njih se človek počuti precej domačega, ker povsod govorijo italijanski in tudi kuhinja je precej po našem okusu. Dobilni smo čedne sobe z dvema ali tremi posteljami in se kmalu podali k počitku.

Toda počival je le malokdo. V mestu namreč, nedaleč od Case nove, je igrala muzika na terasi neke hiše. Bila je moderna muzika, kot jo slišiš povsod po svetu. Upali smo, da bo to le kratka za-

Rupa-Peč

Naš pevski zbor je letos pripravil izredno posrečen izlet v Slovenijo, ki je bil 26. avgusta. Najprej smo se ustavili na Vrhniki. Tam smo bili pri sv. maši in si nato ogledali rojstno hišo našega velikega pisatelja Ivana Cankarja. Pred hišo smo se tudi slikali. Sliko bomo objavili v prihodnji številki Katoliškega glasa.

Po tem postanku nas je pot vodila v Poljansko dolino, kjer smo obiskali domačijo pisatelja Ivana Tavčarja na Visokem. Prav zadnji čas smo na ljubljanski televiziji gledali eno njegovih najlepših povesti »Cvetje v jeseni«, zato je prav, da smo se tudi s tem krajem bolj seznanili.

Kosilo smo imeli v Skofji Loki, nato pa smo se obrnili proti vznožju Kamniških Alp. Najprej z žičnico, nato pa še s sedežnico smo se v kratkem času dvignili

na Veliko planino, ki je res nekaj edinstvenega. Posejana je z vikend hišicami — vse v planšarskem slogu — povsod pa polno planinskega cvetja in gorskih sadcežev, zraven pa še čist gorski zrak, da bi se ga kar na vatle rezalo.

Prepričan sem, da le malo naših Slovencev s to stran meje zaide v ta prelepi gorski svet, ki niti ni tako oddaljen od nas, pa bi bilo prav, da bi ga odkrili in potem pogosto obiskovali.

Brez dvoma je nudil izlet vsem udeležencem veliko zdravega razvedrila in tudi poučen je bil, zato so bili vsi s potekom izleta zadovoljni. Naj bo na tem mestu izrečeno priznanje vsem, ki so izlet pripravili, obenem pa že sedaj izrekamo željo, da bi še prišlo do podobnih izletov, saj so kakor odprta knjiga, iz katere vsi beremo in se izobražujemo.

Udeležencem

Mladinski seminar Alpe - Jadran v Gradežu

Minuli teden se je v Gradežu vršil 2. seminar Alpe-Jadran, ki ga je letos organizirala dežela Furlanija-Juljska Benečija. To je mladinski srečanje, na katerem se snidejo delegacije iz Slovenije, Koroške in naše dežele z namenom, da bi se mladi spoznali, preučili možnosti za čim plodnejše sodelovanje, zlasti med različnimi organizacijami in da bi dejansko programirali stike.

To naj bi naravno pripomoglo k zblizanju med tremi narodi, ki si v zgodovini niso bili preveč naklonjeni. Ta novi prijateljski odnos pa naj bi vzklik prav iz prizadevanja mladih, saj so za take stike najbolj poklicani.

Mladi delegati so zastopali zlasti mladinske organizacije, zato so lahko na seminarju navezali stike s sličnimi organizacijami drugih dežel.

Program, ki ga je pripravila naša dežela, je bil zelo počitniški, saj je vseboval le malo časa za pogovore in razprave. Zato so sami udeleženci sklenili, naj bo seminar bolj delaven, ker le tako bo res koristil. Čas, ki je bil sicer namenjen kopanju, so torej posvetili debati.

Za nas je bil seminar pozitiven, ker so med 15 delegati naše dežele trije bili zastopniki slovenskih organizacij, še en Slovenec pa je zastopal italijanske organizacije. Prav ti Slovenci so že prvi dan predlagali, naj bi posvetili en popoldan vprašanjem manjšin.

Predlog sta podprli slovenska in italijanska delegacija, avstrijska pa se je izgovarjala, da na tak predmet ni pripravljena. Vseeno pa so v sredo popoldan priredili okroglo mizo, na kateri so govorili predstavniki italijanske manjšine v Sloveniji, predstavniki slovenske manjšine na Koroškem in trije predstavniki zamejskih Slovencev.

Italijanska in slovenska delegacija sta soglašali, da je manjšinski problem pereč in da je na takem seminarju nujno opozoriti nanj. Res ključno se je izkazala avstrijska delegacija, ki je s svojimi ugovori vzbudila splošno ogorčenje.

Vse pa so prizadele besede mladega slovenskega Korošca, ki je pogumno povčel resnico o razmerah na Koroškem v slovenski in nemščini (seveda med posmihanjem Avstrijcev). Nekateri nemški Korošci so res bili temna točka tega seminarja, ki je v ostalem potekal v iskrenem prijateljskem vzdušju. Zdelo se je, da so nekateri prišli v Gradež le na morje in počitnice in da jih je bolj malo zanimalo kakršnokoli mednarodno sodelovanje.

No sponduro so bila tudi tri predavanja: »Odnos mladine do etničnih skupnosti v Furlaniji-Juljski Krajini (FJK)«, kjer je predavateljica Boileau podala rezultate neke raziskave med mladino, ki je pokazala, da je v naši deželi še precej živa narodna nestrpnost, zlasti v Trstu, medtem ko v Gorici skoraj ni opazna.

Dr. Raffaelli je govoril o temi: »Vloga mladine v mednarodnih odnosih« in ugotovil, da mladina žal nima velikega vpliva, kajti oblast imajo v rokah starejši, ki večkrat nimajo poslušna za probleme mladine. Nad vsemi pa je oblast zlata, od katerega je odvisno vse gospodarstvo države; vsak premik v teh krogih pa bi pomenil silne pretrese, ki se jih vsi, zlasti pa starejši, zelo bojijo.

»O politični usmerjenosti v FJK« je predaval dr. Scaglia, ki je ugotovil, da se mladina protivi sedanji politični ureditvi, da oporeka in prireja protestne manifestacije,

da pa v večini primerov ne zna predlagati nove alternative dosedanji ureditvi, temveč išče rešitve v tradicionalnih metodah.

Ob vseh predavanjih so bile tudi bolj ali manj živahne diskusije, ki so pokazale, da se mladi zelo zanimajo za take probleme in da iščejo možnosti, kako čim bolj vplivati na vladne kroge.

Tehnično in organizatorsko je bilo zlasti pomanjkljivo, da niso poskrbeli za istočasno prevajanje, s čimer bi prihranili mnogo časa.

Treba je priznati, da so take pobude, kot je bil ta seminar, res hvalevredne in potrebne na tem viharnem delu Evrope. Pomanjkljivo pa je to, da ostanejo vsi stiki le ob medsebojnem spoznanju na seminarju, ki se potemtakem spremeni v lepo osebno izkušnjo, ne postavi pa resničnih temeljev za medsebojno sodelovanje.

M. S.

Žegen v Žabnicah

Žabnice, znamenita vas v Kanalski dolini ob vznožju Sv. Višarji, so v nedeljo 2. septembra slavile vsakoletno cerkveno opasilo ali kakor ga tu imenujejo »žegen«.

Dopoldanski del slavlja je obsegal predvsem slovesno bogoslužje s sv. mašo ob 10. uri, med katero je pel domači cerkveni mešani zbor, še prej pa se je po krajši poti okrog cerkve razvila lepa procesija z Najsvetejšim.

Številni vaščani, ki so se udeležili slovesnosti v čast svojemu zavetniku sv. Egidiju v župni cerkvi, so nato napolnili prostor pred njo, kjer so cerkveni pevci — kot nekoč njihovi predniki — pod starodavno lipo zapeli tradicionalno nekako že obvezno Rasti, rasti rožmarin, kateri so sledile še ena furlanska in dve nemški pesmi.

Odtod je spreved pevec krenil po vasi in se po stari navadi ustavljal pred gostinjami, pozdravljal goste s pesmijo, dokler ni slednjič prispel do zadnje, »Stella alpina«, kjer se je ob štirih popoldne začel odvijati drugi, to je zabavni del slavlja, ki je obsegal koncert pevškega zbora in plesno zabavo.

Ob že omenjeni uri so se ob zvokih godbe iz Beljaka, ki je nastopila tudi v okviru cerkvenih slovesnosti, začeli zbirati vaščani, da bi prisluhnili sporedu pesmi, ki jih je za to priložnost pod vodstvom rabeljskega župnika Petra Tomasina naštudiral mešani pevski zbor iz Rablja s sodelovanjem nekaterih članov še pred nedavnim tako aktivnega zbora »Višarski zvon«, ki je pod spretnim vodstvom dirigenta Avgusta Ipavca tolikokrat tako uspešno nastopil in ki smo ga mnogi prav na tej priložnosti tako občutno pogrešali.

Na prireditvi je torej nastopilo skupno okrog 36 pevcov, ki so žabniškemu občinstvu in slučajno prisotnim letoviščarjem dokaj samozavestno zapeli štiri slovenske, tri italijanske, šest furlanskih in tri nemške pesmi. Če upoštevamo, da je bil zbor nastopajočih narodnostno kar se dá mešan, potem moramo priznati, da je dirigent g. Peter Tomasino vložil mnogo truda, da je mogel besedno in interpretacijsko izoblikovati po vsebini in jeziku tako različno gradivo.

Slovenski del sporeda, ki so ga pevci

Bralci pišejo

Zakaj katoliški?

S pozornostjo sem prebral prisrčno pismo kanadskega bralca Katoliškega glasa. Večinoma se z njegovimi izvajanjem strinjам, le glede spreminjanja naslova menim, da nas je mnogo, ki prav to jasno opredeljuje katolištva pri tem listu še posebej cenimo. Zdi se mi, da nas je več tistih, ki si katoliškega naslova želimo kot tistih, ki bi ga radi zamenjali z manj izrazitim.

Danes doživljamo v imenu ekumenstva čuden pojav, da se poudarja le krščanstvo, katolištvo pa spravlja pod mernik. Zdi se mi, da je vzrok temu zahtevnost katoliške Cerkve, katera vztraja na določenih načelih, ki jih svet ne mara kot npr. zaščita nerojnega življenja, nerazvezljivost zakona, poštenost v zakonskem življenju, nauk o grehu in peklju, osebna spoved in še in še.

Biti katoliški danes pomeni biti s Cerkvijo, biti premočrten. Zato ne bi bilo prav, če bi se skrivali za brezbarvne naslove samo zato, da pridobimo kakega priložnostnega bralca.

Naj nas ne moti, če hočejo danes katoličane enačiti s klerikalci, to je, da nam gre za oblast v družbi. Pa terja pravico, da vsem jasno povemo: kot katoličani imamo vso pravico, da se tudi politično organiziramo. Če te stranke Slovenci sedaj nimamo, so krive okoliščine, čeprav se nam prav nič ni treba — kljub napakam, ki so jih delali nekateri njeni člani — sramovati dela, ki ga je opravila nekdanja Slovenska ljudska stranka z dr. Krekom in dr. Korošcem na čelu.

In naše goriško katolištvo? Še danes je delavno in ustvarjalno! Poleg katoliškega tednika in Goriške Mohorjeve družbe je v Gorici še ponosni Katoliški dom; po naših farah so se dvignili župnijski domovi; prav te dni se končuje gradnja novega Zavoda sv. Družine v Gorici; lani smo dobili pri Svetem Ivanu v Gorici posebno slovensko župnijo.

Ne, beseda »katoliški« ni kriva, da premmogi naši ljudje svojih verskih in narodnih vrednot ne cenijo dovolj. Kriva je verska in narodna mlačnost, kriva je splošna nevednost, krivo je pomanjkanje prave zavesti in ponosa, da smo Slovenci skozi stoletja rasli iz korenin katolištva.

Tone Kostnapfel

ZA KMETOVALCE

Važno za kmečke upokojence

Da bi prišlo do čimprejšnjega povišanja kmečkih penzij na raven delavskih kategorij, za katero se Zveza neposrednih obdelovalcev že dolgo let poteguje in da bi se dosegla boljša neposredna oblika zdravniške in farmacevtske oskrbe, vabimo kmečke upokojence, da se zglasijo v uradu Zveze neposrednih obdelovalcev v Trstu, ul. Roma 20, kjer bodo podpisali pooblastilo, s katerim bo Zveza štela vse njihove pravice pri vseh pristojnih organih.

Upokojenci naj prinesejo s seboj pokojninsko knjižico ter zdravniški list (mod. C.D.4). Za vsa podrobna obvestila se obrnite na Zvezo neposrednih obdelovalcev v Trstu, ulica Roma 20, v Gorici pa ulica Boccaccio 33.

DAROVI

Za Alojzijevišče: M. Z. 5.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Nino in Silva v spomin padlega sina Giordanota ob 30-letnici smrti 30.000; družina Cotognini ob krstu hčerke 5.000; ga. Širca por. Benedetti v spomin mame Johane in očeta Viktorja 10.000; družina Ličen-Cherubini ob krstu hčerke Elizabete 14.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Danes slovenstva ne bi bilo, ako ne bi v Karantaniji knez Borut in v Panoniji knez Kocelj spoznala, da bo slovenski narod obstal le v naslonu na katoliško Cerkve. In so bili katoliški duhovniki tisti, ki so v naslednjih stoletjih ohranili slovenstvo, ga razvijali in kulturno bogatili. Imena škofov kot so bili Baraga, Slomšek, Malnič, Jeglič in Sedej, da omenim le nekatere, dajejo čast katoliškemu imenu.

Naj ostane zato Katoliški glas zvest svojemu imenu in z njim svojemu programu! Naj bi morda skrčil krajevna poročila in nudil več prostora za duhovno poglobljeno in podoživeto pisanje. Tako bo ostal zvest katoliškemu izročilu na Primorskem. Mi nu pa pridobivajmo naročnike. Ob njem in po njem širimo zanimanje za celotni slovenski prostor in se povežimo k delu za drage nam slovenske vrednote.

M. N.

Le delno zadovoljen z odgovorom

Zahvaljujem se predsedniku Slovenske prosvete prof. Mariju Mavru za pojasnilo na moje vprašanje glede letošnjega tabora. Vendar pa me je odgovor le delno zadovoljil, ker nisem našel v njem ne kraja ne datuma letošnje prireditve. Če smem, želim predlagati, naj bi bil letošnji tabor Slovenske prosvete 23. ali 30. septembra v Devinu ter posvečen kmečkim uporom.

Redni obiskovalec taborov

Primer „Hudega leta“

V zadnjem času so italijanski in slovenski časopisi na Tržaškem mnogo pisali o zadevi »Hudega leta«, to je o področju med Padričami in Bazovico, ki je last Lonjercev, Padričarjev in Bazovcev, a ga ima zasedena znana družba finančnikov pod imenom »Golf Club di Trieste«. Namen te družbe je prav gotovo graditi stanovanjske hiše za prekupčevanje, kar nima nobene zveze s športom, pod čigar imenom se skriva.

Da bo zadeva bolj razumljiva, naj povemo, da je področje na Hudem letu najprej zasedla bivša Zavezniška vojaška uprava, nato italijanska vojska in zatem gori imenovana delniška družba, ki je kupila nekaj parcel. Vendar večina lastnikov ni hotela prodati svojih zemljišč in so tako še vedno polnopravni gospodarji.

Eden izmed teh lastnikov in sicer Milka Glavina iz Lonjerja se je odločno uprla nepravilni zasedbi in po sodni poti dosegla izgon Golf Cluba in tako prišla spet v posest svoje nepremičnine. Njene pravice je zastopal odvetnik Berdon iz Trsta.

Ni naš namen opisovati potek boja, ki ga je vodila Glavina z Golf Clubom. Zanima nas predvsem politični in narodni vidik te zmage. Če se ne motimo, je to prvi primer v zgodovini razlaščenja in drugih oblik odtujevanja, da si je naš človek pridobil nazaj svoje premoženje in celo del stavbe, ki so jo na njenem zemljišču zgradili Anglo-Američani.

Slovenski tisk od Gospodarstva do Primorskega dnevnika je pravilno vrednotil pomen zmage gospe Glavine kot začetek vračanja zasedenih zemljišč na Hudem letu v roke zakonitih lastnikov. Kajti s to zmago se je odprla pot, da tudi drugi lastniki zahtevajo vrnitev v svojo posest.

Zato je toliko bolj čudno, da nekateri krogi niso razumeli tega momenta. Tako vsaj sklepamo iz članka, ki ga je v Primorskem dnevniku dal objaviti neki L. V. (Lucijan Volk?), ki nagovarja lastnike, da »je treba dati pravno veljavno ureditev najemnim odnosom« z Golf Clubom. Dejansko to pomeni isto kot ohraniti sedanje stanje na Hudem letu in pustiti Golf Clubu, da ostane na naši zemlji, proti čemur se je ravno gospa Glavina borila.

Se toliko bolj čudno je, če je takšno tudi uradno stališče Kmečke zveze, ki bi iz sindikalnih, moralnih, političnih in drugih razlogov morala odločno zagovarjati stališče, naj naši ljudje postanejo spet dejanski gospodarji na svoji zemlji.

Osebnost je važnejša kot znanje

Skupina mladih kristjanov iz Kameruna (Zahodna Afrika) je izrekla svoje pridržke nad pretiranim poudarjanjem duhovniške izobrazbe, ko na drugi strani večina afriških vernikov niti brati ne zna. Duhovniška osebnost se ne bi smela ceniti po doktorskih diplomah, temveč po značajnih vrtilnih, ki jih ima duhovnik. Previsoka izobrazba lahko povzroči, da izgubi duhovnik stik s preprostim ljudstvom, obenem pa ga lahko napravi domišljivega in brezčutnega za vsakdanje probleme življenja. Nekaj resnice bo tudi v tem.

RADIO TRSTA

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 9. do 15. septembra 1973

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Dve Mozartovi skladbi. 11.15 Mladinski oder: »Lepi janičar«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 15.45 Jalen: »Dom«. Igra. 17.10 Komorna glasba. 18.00 Sport in glasba. 19.00 Jazzovski koncert. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Praktika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.00 Karajan podaja Beethovna in Brahmsa. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Praktika. 7.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.00 B. Kreft: »Velika puntarija«. 19.20 Za najmlajše. 20.35 Verdi: »Otello«, opera.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Koncert. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 20.55 Za vašo knjižno polico.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Govorimo o ekologiji. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Lullu«. Drama.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Simfonične skladbe deželnih avtorjev. 19.10 Na počitnice. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Aleš Lokar: Tržačan v Ameriki. 19.20 Revija zborovskega petja. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Povodenj v Ukva«. Drama. 21.30 Vaše popevke.

LJUBLJANSKA TV

Spored od 9. do 15. septembra 1973

Nedelja: 8.50 Skrivnosti morja. 9.40 Po domače. 10.55 Otroška matineja. 14.00 Po domače. 14.25 Atletika iz Edinburgha. 17.05 Ubijte garjevo ovco - film. 18.30 Planje.

Ponedeljek: 18.25 Enciklopedija živali. 20.30 I. Cankar: Romantične duše.

Torek: 18.55 Osebnostnega. 19.15 Od Smedereva do Nanasje. 20.35 Vojna in mir. 21.40 Po sledih napredka.

Sreda: 18.25 Mačkon in njegov trop. 20.35 Mr. 10 odstotkov - film.

Četrtek: 18.15 Turistične oddaje. 18.55 Viharni vrh - film. 20.25 Kam in kako na oddih. 20.40 Četrtekovi razgledi. 21.30 E. Zola: Germinal.

Petek: 18.55 Doktor na pohodu. 20.35 Glasno šepetanje - film. 22.25 XXI. stol.

Sobota: 16.20 Helsinki: Atletika. 18.50 Guliver - film. 20.30 Zlata roža Portoroža. 21.05 Glasbena oddaja. 21.30 Skrivnosti morja. 22.20 Starinarja.

OBVESTILA

Iz pregleda občinskih seznamov šoloobveznih otrok, rojenih v letu 1967 izhaja, da mnoge družine še niso poskrbele za vpis svojih otrok v prvi razred v času do 30. junija letos. Zaradi tega bo za vse zamudnike vpisovanje na vseh šolah od 10. do 15. septembra od 9. do 12. ure.

Farno občestvo župnije sv. Ane v Gorici prireja drugo mladinski tekmovalstvo, ki je namenjeno vsem športnim združenjem, katera delujejo v Gorici. Turnir se bo vršil na športnem igrišču oratorija pri Sv. Ani, ul. Cipriani 53. Pričel se je ta četrtek 6. septembra ob 20. uri. Na njem sodelujejo: A.G.I., Gorica; Olympia iz Gorice, Intrepida iz Mariana, Sv. Ana A in B iz Gorice, Azzurra iz Gorice, Velox iz Standreža, Fulgor, Sv. Rok in Audax iz Gorice.

SSG v Trstu bo uprizorilo dramatisirano povest Ivana Preglja »Tolminci« v soboto 8. septembra ob 21. uri v Dolini. Predstava bo na prostem.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo